

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการศึกษาวิจัยเชิงปฏิบัติการ (operational research [OR]) เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการใช้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวกในผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่มีภาวะซึมเศร้า โรงพยาบาลสบปราบ จังหวัดลำปาง ระหว่างเดือน พฤษภาคม-กรกฎาคม 2556

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีประชากร 2 กลุ่ม ได้แก่

1. ผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่มีภาวะซึมเศร้าที่เข้ารับบริการที่โรงพยาบาลสบปราบ จังหวัดลำปาง ระหว่างเดือน พฤษภาคม ถึง กรกฎาคม 2556 ซึ่งในช่วงปีที่ผ่านมา มีจำนวนผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่มีภาวะซึมเศร้า ทั้งหมด 22 ราย (โรงพยาบาลสบปราบ, 2555ก)
2. บุคลากรผู้ใช้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวกที่ปฏิบัติงานที่คลินิกโรคเรื้อรัง โรงพยาบาลสบปราบ จังหวัดลำปาง ในช่วงระยะเวลาที่ทำการศึกษา ตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม ถึง วันที่ 31 กรกฎาคม 2556 ซึ่งได้แก่ พยาบาลวิชาชีพ จำนวน 3 คน

กลุ่มตัวอย่าง ในการศึกษานี้ ได้มีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) ประกอบด้วย ดังต่อไปนี้

1. ผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่มีภาวะซึมเศร้าทั้งเพศชายและหญิง ที่เข้ารับบริการที่โรงพยาบาลสบปราบ จังหวัดลำปาง ระหว่างเดือน พฤษภาคม-กรกฎาคม 2556 โดยประมาณการจากกลุ่มตัวอย่าง ปี 2555 ในช่วงระยะเวลาเดียวกัน ทั้งหมด 22 คน (โรงพยาบาลสบปราบ, 2555ก) ที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ดังนี้

- 1) เป็นผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่มีภาวะซึมเศร้า ที่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์เป็นโรคเบาหวาน (E-13) และโรคความดันโลหิตสูง (I-10) หรือเป็นทั้งสองโรคร่วมกันตามระบบการจำแนกโรค ขององค์การอนามัยโลก (International Classification of Disease and Related Health Problem [ICD-10]) ที่ไม่มีภาวะแทรกซ้อน เช่น อาการตามัว โรคไต หรือโรคหลอดเลือดสมอง และสมัครใจในการเข้ากลุ่มการฝึกพูดกับตัวเองทางบวก

2) ได้รับการประเมินภาวะซึมเศร้า โดยใช้แบบประเมินภาวะซึมเศร้า 9 คำถาม (9Q) ของ ธรณินทร์ กองสุข และคณะ (2550) ซึ่งนำมาใช้ในงานของกรมสุขภาพจิต ที่มีระดับคะแนนภาวะซึมเศร้าระดับน้อยถึงระดับปานกลาง (7-18 คะแนน) และไม่ได้ได้รับการรักษาด้วยยาต้านซึมเศร้า

3) สามารถอ่านและเขียนหนังสือได้

4) ยินดีให้ความร่วมมือในการศึกษา

2. บุคลากรผู้ให้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวกที่ปฏิบัติงานที่คลินิกโรคเรื้อรัง โรงพยาบาลสบปราบ จังหวัดลำปาง ในช่วงระยะเวลาที่ทำการศึกษาตั้งแต่เดือน พฤษภาคม-กรกฎาคม 2556 ซึ่งได้แก่ พยาบาลวิชาชีพ จำนวน 3 คน ที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ดังนี้

1) บุคลากรทีมสุขภาพจิต และบุคลากรทีมสุขภาพการดูแลผู้ป่วยโรคเรื้อรัง

2) ได้รับการฝึกอบรมการใช้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวก

3) ยินดีให้ความร่วมมือในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 ชุดดังนี้

ชุดที่ 1 เครื่องมือในการดำเนินการวิจัย คือ โปรแกรมการฝึกพูดกับตัวเองทางบวกโดย ราชาวดี เคียวตระกูล และ ดารารวรรณ ต๊ะปิ่นตา ซึ่งได้ดัดแปลงใบงานกิจกรรมของ ขวัญจิต มหากิตติคุณ (2548) และได้พัฒนาขึ้นตามแนวคิดของเนลสัน-โจนส์ (Nelson-Jones, 1990) ร่วมกับการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง โดยโปรแกรมเป็นไปในลักษณะของการสนทนาภายในที่บุคคลพูดในใจ และ/หรือพูดออกเสียงกับตัวเองในทางที่ดี ประกอบด้วย 6 ขั้นตอนคือ 1) การใช้สรรพนาม “ฉัน” ในการพูดกับตัวเอง 2) พูดกับตัวเองทางบวก 3) ค้นหาการพูดกับตัวเองในทางลบ 4) กำหนดวิธีการพูดกับตัวเองทางบวก 5) ประยุกต์วิธีการพูดกับตัวเองทางบวกให้เข้ากับปัญหาส่วนบุคคล และ 6) นำวิธีการพูดกับตัวเองทางบวกไปใช้มีการทำกิจกรรมทั้งหมด 8 ครั้ง โดยทำวันเว้นวัน จนครบ 8 ครั้ง แต่ละครั้งใช้เวลา 60-90 นาที

ชุดที่ 2 เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล และดำเนินการศึกษา ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน ศาสนา และระยะเวลาการเจ็บป่วย

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ของบุคลากร ที่ให้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวก ประกอบด้วย เพศ อายุ วุฒิการศึกษา ระยะเวลาปฏิบัติงาน และตำแหน่งหน้าที่รับผิดชอบ

ส่วนที่ 3 แบบประเมินภาวะซึมเศร้าด้วย 9 คำถาม (9Q) ของ ทรณินทร์ กองสุข และคณะ (2550) ซึ่งนำมาใช้ในงานของกรมสุขภาพจิตอย่างแพร่หลายทั่วประเทศ ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับอาการของภาวะซึมเศร้า จำนวน 9 ข้อ ที่เน้นการถามเพื่อค้นหาอาการที่มีในระยะเวลา 2 สัปดาห์ที่ผ่านมาจนถึงวันที่สอบถาม โดยแต่ละข้อประกอบด้วย 4 ตัวเลือก ตั้งแต่ไม่มีอาการเลย (0 คะแนน) มีอาการบางวัน 1-7 วัน (1 คะแนน) มีอาการเป็นบ่อย > 7 วัน (2 คะแนน) และมีอาการเป็นทุกวัน (3 คะแนน) โดยให้เลือกตอบ 1 ข้อ การให้คะแนนแต่ละคำตอบให้เป็น 0 1 2 และ 3 โดยกำหนดคำตอบและคะแนนตามลำดับการแปลผลระดับความรุนแรงของภาวะซึมเศร้าโดยนับคะแนนในทุกข้อคำถามทั้ง 9 ข้อรวมกัน และแบ่งระดับภาวะซึมเศร้าออกเป็น 4 ระดับ ดังนี้ (ทรณินทร์ กองสุข และคณะ, 2550)

< 7	คะแนน	ไม่มีอาการของภาวะซึมเศร้า
7-12	คะแนน	มีอาการของภาวะซึมเศร้า ระดับน้อย
13-18	คะแนน	มีอาการของภาวะซึมเศร้า ระดับปานกลาง
≥ 19	คะแนน	อาการของภาวะซึมเศร้า ระดับรุนแรง

ส่วนที่ 4 แบบสำรวจความคิดเห็นของบุคลากรผู้ให้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวก ในผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่มีภาวะซึมเศร้า มี 5 ด้าน ดังนี้ 1) ความเหมาะสมในการนำมาใช้ในหน่วยงาน 2) ความมีประโยชน์ต่อพยาบาลในการปฏิบัติงาน 3) ความมีประโยชน์ต่อผู้ป่วยและญาติ 4) ความสะดวกและง่ายต่อการบันทึก และ 5) ความพึงพอใจในการใช้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวก แบ่งเป็น 3 ระดับความคิดเห็น คือ มาก ปานกลาง น้อย ประเมินโดยแบบสำรวจความคิดเห็นของพยาบาลผู้ปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้แผนจำหน่ายผู้ป่วยที่พยายามฆ่าตัวตายของโรงพยาบาลสบปราบ จังหวัดลำปาง ของอมรรัตน์ เดือนสว่าง (2551) มาใช้

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือประกอบด้วย การหาความตรงของเครื่องมือ (validity) และการตรวจหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (reliability)

การตรวจสอบความตรงของเครื่องมือ (validity)

1. โปรแกรม การฝึกพูดกับตัวเองทางบวก โดย ราชาวดี เดี่ยวตระกูล และดาราวรรณ ต๊ะปิ่นตา (ราชาวดี เดี่ยวตระกูล, 2553) ที่ได้ดัดแปลงไปงานกิจกรรมจาก โปรแกรมการฝึกพูดกับตัวเองทางบวกของ ขวัญจิต มหาทิตติคุณ (2548) ซึ่งได้จากการพัฒนาตามแนวคิดของ เนลสัน-โจนส์

(Nelson-Jones, 1990) ผู้ศึกษาไม่ได้นำมาตัดแปลงโปรแกรมใดๆ ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาจึงไม่ได้ตรวจสอบความตรงของเนื้อหา

2. แบบประเมินแบบประเมินภาวะซึมเศร้าด้วย 9 คำถาม (9Q) ของ ธรินทร์ กองสุข และคณะ (2550) ซึ่งใช้ในงานของกรมสุขภาพจิตทั่วประเทศ เป็นแบบประเมินซึ่งเป็นที่ยอมรับและใช้อย่างแพร่หลาย ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาจึงไม่ได้ตรวจสอบความตรงของเนื้อหา

3. แบบสำรวจความคิดเห็นของบุคคลกรผู้ให้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวกในผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่มีภาวะซึมเศร้า มี 5 ด้าน ดังนี้ 1) ความเหมาะสมในการนำมาใช้ในหน่วยงาน 2) ความมีประโยชน์ต่อพยาบาลในการปฏิบัติงาน 3) ความมีประโยชน์ต่อผู้ป่วยและญาติ 4) ความสะดวกและง่ายต่อการบันทึก และ 5) ความพึงพอใจในการใช้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวก ประเมิน โดยแบบสำรวจความคิดเห็นของพยาบาลผู้ปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้แผนจำหน่ายผู้ป่วยที่พยายามฆ่าตัวตายของโรงพยาบาลสบปราบ จังหวัดลำปาง ของ อมรรัตน์ เดือนสว่าง (2551) มาใช้ ซึ่งแบบสำรวจความคิดเห็นนี้เป็นคำถามกว้างๆ สามารถใช้สำรวจความคิดเห็นในการนำการปฏิบัติทางการพยาบาลที่เป็นเลิศ มาใช้ได้ทุกเรื่อง ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาจึงไม่ได้ตรวจสอบความตรงของเนื้อหา

การทดสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (reliability)

โดยผู้ศึกษาจะนำแบบประเมินภาวะซึมเศร้าด้วย 9 คำถาม (9Q) ของ ธรินทร์ กองสุข และคณะ (2550) ซึ่งกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข ใช้ในงานของกรมสุขภาพจิตทั่วประเทศ ไปทดสอบหาความเชื่อมั่น โดยจะทดลองใช้กับผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างในโรงพยาบาลเถิน จำนวน 10 คน แล้วนำค่าคะแนนที่ได้มาหาความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา ครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.82 ซึ่งเป็นค่าความเชื่อมั่นที่ยอมรับได้ (Polit & Hungler, 1999)

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษานี้ ผู้ศึกษาขอเข้ารับการพิจารณารับรองด้านจริยธรรมจากคณะกรรมการจริยธรรมของคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ว่าในการศึกษานี้จะไม่มีการล่วงละเมิดสิทธิเสรีภาพ และจะไม่ก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้ถูกศึกษา ก่อนจะเข้าสู่ขั้นตอนของการดำเนินการศึกษา ผู้ศึกษาจะแนะนำตัวกับกลุ่มตัวอย่าง ผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่เข้าร่วมในการศึกษาจะได้รับคำชี้แจงวัตถุประสงค์ และประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากผลการศึกษาต่อส่วนรวมขอความร่วมมือในการศึกษา รวมทั้งแจ้งขั้นตอนวิธีการเก็บข้อมูลให้ทราบ ว่าผู้ป่วยมีอิสระในการตอบรับหรือปฏิเสธ

การให้ความร่วมมือ ซึ่งผู้ป่วยสามารถที่จะออกจากการศึกษาได้โดย ไม่ได้รับผลกระทบใดๆ ทั้งสิ้น และผู้ศึกษาจะเก็บข้อมูลของผู้ป่วยรายบุคคลเป็นความลับ นำเสนอผลการศึกษาในภาพรวมและนำไปใช้ประโยชน์ทางการศึกษาเท่านั้น พร้อมทั้งมีเอกสารยินยอมเข้าร่วมในการศึกษาพร้อมลงลายมือชื่อ

การรวบรวมข้อมูล

การศึกษานี้ ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาประสิทธิผลของการใช้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวกในผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่มีภาวะซึมเศร้าที่มารับบริการ โรงพยาบาลสบปราบ โดยได้นำรูปแบบการเผยแพร่นวัตกรรมของโรเจอร์ (Roger cited in Burns & Grove, 2005) มาใช้ มี 5 ระยะดังนี้

ขั้นเตรียมการ (ระยะที่ 1-3)

1. ผู้ศึกษาทำการรวบรวมข้อมูลพื้นฐานและสถิติผู้ที่เป็น โรคเรื้อรังที่มีภาวะซึมเศร้าที่มารับบริการ โรงพยาบาลสบปราบ ย้อนหลัง 3 ปี พบว่า มีจำนวนเพิ่มสูงขึ้น โดยพบว่าภาวะซึมเศร้าในผู้ป่วยโรคเบาหวานและโรคความดันโลหิตสูงมีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60.24 ของผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้าทั้งหมด และจากสถิติผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่เป็นโรคเบาหวานและความดันที่มีภาวะซึมเศร้า โรงพยาบาลสบปราบ จังหวัดลำปาง พบว่า ในปี 2552 พบจำนวน 18 ราย มีคะแนนของภาวะซึมเศร้าระดับเล็กน้อย ปานกลาง รุนแรงจำนวน 12, 5 และ 1 ราย คิดร้อยละ 66.67, 27.78, 5.55 ตามลำดับ ในปี 2553 พบจำนวน 22 ราย มีคะแนนของภาวะซึมเศร้าระดับเล็กน้อย ปานกลาง จำนวน 16 และ 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 72.73 และ 27.27 ตามลำดับ และไม่พบผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่มีภาวะซึมเศร้าระดับรุนแรง ในปี 2554 พบจำนวน 24 ราย มีคะแนนของภาวะซึมเศร้าระดับเล็กน้อย ปานกลาง รุนแรงจำนวน 14, 8 และ 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 58.33, 33.33 และ 8.34 ตามลำดับ และในปี 2555 พบจำนวน 22 ราย มีคะแนนของภาวะซึมเศร้าระดับเล็กน้อย ปานกลาง จำนวน 15 และ 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 68.18 และ 31.82 ตามลำดับ และไม่พบผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่มีภาวะซึมเศร้าระดับรุนแรง (โรงพยาบาลสบปราบ, 2555ค) โดยรวบรวมข้อมูลในผู้ป่วยที่คุณสมบัติตามเกณฑ์ที่กำหนด พร้อมทั้งเสนอการทบทวนวรรณกรรม แนวคิด เพื่อสะท้อน ข้อมูลให้กับทีมการพยาบาล นำเสนอถึงปัญหา และความสำคัญของการใช้และประเมินการใช้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวกในผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่มีภาวะซึมเศร้า

2. ทีมพยาบาลสุขภาพมองเห็นถึงประโยชน์ในการนำการใช้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวก จึงพิจารณาให้การยอมรับและตัดสินใจที่จะใช้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวกในผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่มีภาวะซึมเศร้า โรงพยาบาลสบปราบ

3. หลังจากโครงการค้นคว้าแบบอิสระได้ผ่านการพิจารณาและให้การรับรองจากคณะกรรมการบัณฑิตวิทยาลัย และคณะกรรมการจริยธรรมแล้ว ผู้ศึกษาทำหนังสือผ่านคณบดี คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ถึงผู้อำนวยการ โรงพยาบาลสบปราบ จังหวัดลำปาง เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการศึกษาและขอความร่วมมือในการรวบรวมข้อมูล การขออนุญาตดำเนินการศึกษาและเก็บข้อมูล

4. จัดเตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ รายละเอียดของการใช้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวกในผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่มีภาวะซึมเศร้า และแบบประเมินภาวะซึมเศร้าด้วย 9 คำถาม (9Q) ของ ธรินทร์ กองสุข และคณะ (2550) ซึ่งนำมาใช้ในงานของกรมสุขภาพจิตอย่างแพร่หลายทั่วประเทศ และแบบประเมินความคิดเห็นของบุคลากรทีมสุขภาพผู้ที่ใช้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวก ซึ่งได้นำแบบสำรวจความคิดเห็นของพยาบาลผู้ปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้แผนจำหน่ายผู้ป่วยที่พยายามฆ่าตัวตายของโรงพยาบาลสบปราบ จังหวัดลำปาง ของ อมรรัตน์ เตือนสว่าง (2551) มาใช้

5. ผู้ศึกษาทำการประเมินภาวะซึมเศร้าของผู้ป่วยโรคเรื้อรัง โดยใช้แบบประเมินแบบประเมินภาวะซึมเศร้าด้วย 9 คำถาม (9Q) ของ ธรินทร์ กองสุข และคณะ (2550) ซึ่งนำมาใช้ในงานของกรมสุขภาพจิต เพื่อประเมินภาวะซึมเศร้าก่อนการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนการใช้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวกบำบัดโดยการแก้ปัญหา (ระยะที่ 4)

1. ผู้ศึกษาเข้าพบทีมพยาบาลที่เกี่ยวข้องกับการดูแลผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่มีภาวะซึมเศร้าที่เข้าร่วมโครงการชี้แจงวัตถุประสงค์ของการศึกษา และขอความร่วมมือในการศึกษา

2. การนำการใช้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวกไปใช้ โดยมีขั้นตอนดังนี้

2.1 ทีมพยาบาลนำการใช้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวกไปใช้ในผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่มีภาวะซึมเศร้าที่มารับบริการ โรงพยาบาลสบปราบ โดยเริ่มใช้ในช่วงเดือน พฤษภาคม-กรกฎาคม พ.ศ. 2556

2.2 ผู้ศึกษาจัดให้มีการประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่อง แนวคิดการใช้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวก การให้ความรู้และความเข้าใจในกระบวนการเกี่ยวกับการใช้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวกในผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่มีภาวะซึมเศร้า ให้กับทีมพยาบาลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการดูแลผู้ป่วย โดยผู้เชี่ยวชาญด้านการฝึกพูดกับตัวเองทางบวก จากคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 2555 เวลา 09.00-12.00 น. ณ ห้องประชุมสวนสองพี่น้อง จังหวัดลำปาง

ร่วมกับโรงพยาบาลบ้านธิ จังหวัดลำพูน จำนวน 2 คน โรงพยาบาลสบปราบ จังหวัดลำปาง 4 คน โรงพยาบาลสวนปรุง 1 คน โรงพยาบาลบ้านโลก 3 คน โรงพยาบาลลำปาง 1 คน โรงพยาบาลพร้าว 1 คนรวมผู้เข้าร่วมประชุม 12 คน

2.3 คัดเลือกและตรวจสอบคุณสมบัติผู้ป่วยโรคเรื้อรังตามเกณฑ์การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่คัดเลือกไว้ โดยชี้แจงกลุ่มตัวอย่างถึงวัตถุประสงค์ของการศึกษา ขั้นตอนการดำเนินการ ระยะเวลา จำนวนครั้งของกิจกรรมการบำบัด และการพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

2.4 ดำเนินการจัดการตามแผนที่กำหนดไว้ โดยจัดผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่มีภาวะซึมเศร้าที่คัดเลือกไว้ จำนวน 22 คน เข้าร่วมการใช้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวก จำนวน 8 ครั้ง ใช้ระยะเวลา 60-90 นาที โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่มๆละ 11 คน ซึ่งดำเนินการที่วัดในชุมชนของผู้ป่วย โดยมีการประสานกับทางวัดในการใช้สถานที่ทำกิจกรรมกลุ่ม และอาสาสมัครสาธารณสุขในชุมชน เพื่อแจ้งให้ผู้ป่วยเข้าร่วมกิจกรรมตามวันเวลาที่นัดหมาย พร้อมทั้งมีการจัดทำเอกสารนัดหมาย วันเวลา และสถานที่ในการทำกิจกรรมการบำบัดกับกลุ่มตัวอย่างในแต่ละครั้งอย่างชัดเจน จึงทำให้ผู้ป่วย มาร่วมกิจกรรมตรงเวลา และต่อเนื่อง แต่ก็ยังมีบางครั้งที่ผู้ป่วยไม่มาร่วมกิจกรรมตามนัดหมายไว้ก็จะแจ้งให้อาสาสมัครติดตาม และนัดหมายในครั้งต่อไป

2.5 ผู้ศึกษาติดตามและให้คำแนะนำเป็นระยะๆ โดยการประชุมปรึกษาเพื่อประเมินปัญหาอุปสรรค และให้การช่วยเหลือในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในการปฏิบัติ ซึ่งจะพบปัญหา เช่น การใช้เวลานานในการอ่านและเขียนบันทึกใบงานในบางกิจกรรมจึงทำให้เกิดความล่าช้า เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุ บางคนไม่ถนัดที่เขียน และอ่าน ดังนั้นผู้ศึกษาจึงต้องอ่านให้กลุ่มตัวอย่างฟังในบางกิจกรรมที่มีเนื้อหามากๆ และช่วยเขียนคำพูดของกลุ่มตัวอย่างบางคน ผู้ศึกษาได้มีการปรับขนาดตัวอักษร ในใบงานแต่ละกิจกรรมให้มีขนาดใหญ่มากขึ้น เพื่อให้ง่ายต่อการอ่านมากขึ้น และการยกตัวอย่างอธิบายในการทำแต่ละกิจกรรมบำบัด การใช้ภาษาในการสื่อสารในการทำแต่ละกิจกรรม ควรค่อยๆอธิบายโดยการใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย หรือใช้ภาษากั้นในการสื่อสาร และยกตัวอย่างประกอบเพื่อให้เห็นภาพชัดเจน ไม่เร่งรีบในการทำกิจกรรมมากเกินไป เพื่อที่จะทำให้กลุ่มตัวอย่างมีความเข้าใจตรงกัน เนื่องจากในใบงานบางกิจกรรมเป็นภาษาทางวิชาการ ต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาตามสถานการณ์ตัวอย่าง

2.6 ผู้ศึกษาประเมินผลหลังจากการทำกิจกรรมทุกครั้ง จากการซักถาม การสังเกต การแสดงความคิดเห็นร่วมกันในกลุ่ม ร่วมกันคิดวางแผนการดำเนินกิจกรรมครั้งต่อไป

2.7 ให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบประเมินภาวะซึมเศร้า และแบบสำรวจความคิดเห็นในการใช้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวกของบุคลากรภายหลังสิ้นสุดกิจกรรมครั้งสุดท้าย (ครั้งที่ 8)

ขั้นประเมินผลลัพธ์ (ระยะที่ 5)

การประเมินผลลัพธ์หลังการใช้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวกในผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่มีภาวะซึมเศร้า โดยนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามสถิติและนำเสนอผลการวิเคราะห์ในที่ประชุมทีมพยาบาล โรงพยาบาลสบปราบ ได้แก่ข้อมูลดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่มีภาวะซึมเศร้า เข้าร่วมการใช้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวก
2. ระดับคะแนนภาวะซึมเศร้าของผู้ป่วยโรคเรื้อรัง โดยรวบรวมข้อมูลในผู้ร่วมศึกษาแต่ละรายภายหลังได้รับการเข้าร่วมการใช้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวกทันที
3. ผู้ศึกษาสำรวจความคิดเห็นของทีมนพยาบาลที่ใช้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวกในผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่มีภาวะซึมเศร้า

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา ซึ่งการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงปฏิบัติการ (operational research) เพื่อศึกษาถึงประสิทธิผลของการใช้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวกในผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่มีภาวะซึมเศร้า ที่มารับบริการในโรงพยาบาลสบปราบ จังหวัดลำปาง แบ่งออกเป็น 4 ส่วนดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่มีภาวะซึมเศร้า วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการแจกแจงความถี่ และการหาค่าร้อยละ

ส่วนที่ 2 ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคลากรที่มสุขภาพผู้ที่ใช้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวกในผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่มีภาวะซึมเศร้า วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ และการหาค่าร้อยละ

ส่วนที่ 3 ประสิทธิภาพของการใช้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวกในผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่มีภาวะซึมเศร้าที่มารับบริการ โรงพยาบาลสบปราบ จังหวัดลำปาง โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าคะแนนภาวะซึมเศร้า ก่อน และหลัง การใช้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวกเสร็จสิ้นทันที จำนวนคนและร้อยละของคนที่มีระดับคะแนนภาวะซึมเศร้าลดลง

ส่วนที่ 4 ความคิดเห็นของบุคลากรที่มสุขภาพผู้ที่ใช้การฝึกพูดกับตัวเองทางบวกในผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่มีภาวะซึมเศร้าที่มารับบริการ โรงพยาบาลสบปราบ จังหวัดลำปาง วิเคราะห์ข้อมูลโดยแจกแจงความถี่ และร้อยละ